

activistes com per les unitats policials. Aquesta autora afirma que actualment el que marca la diferència d'una bona estratègia en aquest tipus de gestió és l'habilitat dels operatius policials per dominar les situacions més que l'espai on tenen lloc, on la flexibilitat per adaptar-se als canvis de moviments dels activistes hi té un paper important.

També és destacable l'aportació d'Otto Adang sobre l'avaluació dels esdeveniments de masses, en concret els esportius de gran envergadura, l'organització dels quals impliquen diferents països, en el marc de la Unió Europea. Però si bé d'una banda la Unió Europea ha promocionat treballs d'avaluació com els que presenta Adang, també —tal com expressa Ben Hayes— ha pres mesures (algunes de poca qualitat democràtica) per controlar i contrarestar l'acció dels grups denominats antiglobalització en, per exemple, les cimeres europees esmentades per Peterson. Entre aquestes mesures es destaquen la incorporació d'aquests grups al Sistema d'Informació Schengen, l'establiment de controls fronterers excepcionals a l'espai Schengen i accions conjuntes de la UE. És interessant la crítica de l'autor a aquestes mesures, sobretot si tenim en compte que, tal com argumenta a l'article, afecten greument els drets democràtics d'aquests grups i de les persones que els formen i que, lluny d'apaivagar el descontentament que expressen aquests grups, l'efecte d'aquestes mesures pot ser el contrari del perseguit i radicalitzar encara més les postures. En aquest cas es posa en entredit la funció policial de protegir l'exercici de drets quan les mesures polítiques que es prenen van en direcció inversa a aquests drets.

Abans d'utilitzar mètodes repressius, la policia disposa altrament d'instruments de mediació per afrontar el conflicte com són la comunicació i la interlocució amb els col·lectius manifestants. En aquest aspecte, l'article de Malte Neutzler destaca la importància de ser capaços d'imposar l'autoritat policial i assegurar-ne l'eficàcia utilitzant la comunicació i les relacions públiques. Amb l'objectiu d'imposar l'autoritat policial per mitjans no coercitius i de persuasió, la policia alemanya disposa de comunicadors tàctics, unitats tàctiques amb altaveus, portaveus tàctics de seguretat de la policia i agents de contacte, que persegueixen crear un clima de confiança.

A la vegada, però, no només s'han de tenir en compte els esforços policials per gestionar grans esdeveniments de manera pacífica. També cal valorar que dins dels grups de persones es troben elements que, per ells mateixos, neutralitzen i contenen comportaments violents, sense la necessitat que la policia hi hagi d'intervenir. Aquesta és la hipòtesi principal dels treballs d'investigació de Mark Levine, els quals demostren que, molts cops, el mateix grup resol de manera pacífica i conté la violència que es pot generar com a conseqüència d'un conflicte.

Així doncs, tot i que el manteniment de l'ordre públic és una de les missions principals de la policia no recau exclusivament en les seves mans. L'ordre públic depèn en gran mesura de la cultura política existent per resoldre els conflictes socials i de com es viu en l'espai públic. La intervenció policial té lloc, generalment, quan tota la resta ha fallat o s'ha demostrat ineficient per mantenir l'ordre. Ara bé, tot al contrari del que defensen mentalitats arcaïques, que només conceben la intervenció policial en el manteniment de l'ordre des d'una perspectiva repressiva,

l'ús preventiu d'eines de mediació ha de ser el principal recurs de la policia a l'hora de tractar els conflictes que s'expressen al carrer per establir una sortida pacífica i consensuada d'aquesta expressió.

En aquest sentit, la responsable de Relacions, Associacions i Mediació del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació ens convida a veure el conflicte com un fenomen inherent a la vida i com un element bàsic de la democràcia. De fet, la democràcia s'estructura des de la base com la gestió pacífica i organitzada de la contraposició d'interessos. En aquest sistema, la policia és un agent estabilitzador de la convivència que no té com a funció reprimir el conflicte sinó gestionar-lo i recórrer a l'ús de la força només quan ha esgotat totes les altres vies. Segons aquesta lògica, la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra s'està dotant d'una àrea de mediació per implementar instruments i procediments que millorin la interlocució i la gestió dels conflictes col·lectius, en el que considero un encert que millorarà la qualitat de les polítiques públiques de seguretat.

El nostre model policial és un model democràtic que manté una relació de proximitat amb la ciutadania segons uns criteris de professionalitat, respecte i col·laboració. És, doncs, un model que, tot i que també està legitimitat per utilitzar mètodes repressius, es presenta com un model bàsicament preventiu. D'aquesta manera, tots els autors i autores del dossier coincideixen en el fet que els principis que han de regir les intervencions policials en la gestió d'esdeveniments de masses i en el manteniment de l'ordre públic són la transparència, la sinceritat, la credibilitat i el diàleg.

Cal també una bona coordinació interna en la qual els agents es desempalleguin dels seus propis prejudicis, realitzant una actuació d'acord amb els valors democràtics que exigeix el nostre model policial per gestionar cada situació utilitzant tots els mitjans al seu abast. La seva obligació és contribuir activament al manteniment de la convivència gestionant els diferents interessos que caracteritzen societats democràtiques i complexes com la nostra. En definitiva, cal evitar dinàmiques de confrontació ciutadana envers la policia en esdeveniments massius, que afecten l'ordre públic, per establir un clima de confiança on la policia sigui vista com una garantia per a l'exercici dels drets i no com un obstacle.